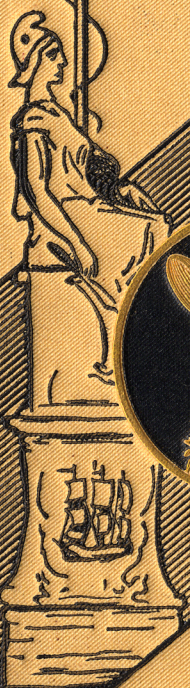

FRAN DET MODERNA

FRANKRIKE

AF RICH. KAUFMANN

Fru Olga Nordenskiöld.

FRÅN

maj 83.

DET MODERNA FRANKRIKE

AF

RICHARD KAUFMANN.

Med 143 teckningar af franska konstnärer.

Bemyndigad öfversättning från danskan.

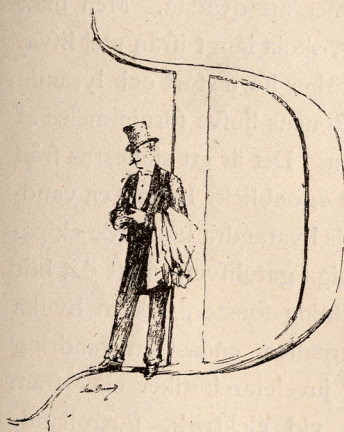
STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris för hela verket: häft. 6 kr.; inb. 7: 75.

Paris och Parisarne.

Det är vanligtvis om aftonen, som den resande från norden kommer första gången till Paris. Han går ut i staden. Öfver allt är ännu lif och rörelse. Det är först långt efter midnatt, som Paris tänker på att gå till hvila. Hela timmar kan han se det i full soaré-stass, hela timmar kan han gå och drifva med menniskoströmmen öfver de fyllda boulevarderna eller sitta på en kaféstol och låta de brokiga bilderna passera revy. Det fins nog både för öga och öra. Det

en menniska, som hon icke kan älska, dels därför att hon icke känner honom, och dels därför att hon icke har det ringaste begrepp om, hvad kärlek är. Slikt kan icke skapa trofasthet. Parisiskan är trofast som mor, men hon är det icke som maka. Hela hennes lif uppgår i barnen, i förhållandet till mannen kommer det sällan till något intimare. Han är och fortsätter att vara en främling för henne; det är mycket betecknande, att hon kallar honom »ni» och alltid sätter det ceremoniela »Monsieur» framför hans förnamn, när hon talar om honom. Hon har aldrig känt sig vidare dragen till honom, och därför blir också bandet, som förenar dem, tämligen löst. Hon hänger sig lätt; hon gör det af fantasi, af nyck, af nyfikenhet, och hon lägger icke någon öfverdrifven vikt derpå. Hennes själ tar endast sällan del deri, och hon betraktar det icke som någon stor synd. Men om sina pligter gent emot familjen är hon alltid fullt medveten. Hvad hon än kan frestas att göra — sin mans borgerliga ställning komprometterar hon aldrig. Tvärt om hon arbetar på den, så godt hon förmår, men hon arbetar först och främst för barnen. Att skapa deras framtid är den lifsuppgift, på hvilken hon slösar hela sin energi.

Hon är i sitt dagliga görande och låtande en god ekonom, och hon är allt annat än begärlig efter nöjen. Det är i den jämna, borgerliga pariserhushållningen mannen, som regelbundet gör sin tur rundt kaféerna och öfriga offentliga ställen; modern stannar hemma hos barnen. Allt hvad hon åstundar är att ett par sommarsöndagar få fara ut till landet, helst med sin vuxne son, men det är också allt. Hon tycker om att pryda sig, det kan inte nekas, men så förstår hon också att i värsta fall göra det med mycket litet. Hon kan konsten att klä sig. Det är icke lyxen, hon utvecklar, som gör det; arbeterskan, som går barhufvad från fabriken, har i sin fattiga svarta klädning samma chic, samma elegans öfver sig, som damerna på modet. Med ett par band om sommaren, litet pelsverk om vintern tar den lilla borgaredottern sig ut som en furstinna. Denna parisiskans förmåga är specifikt parisisk. Den är en produkt af århundradets civilisation, men först och främst är

Man har sett vintrar i Paris, då parisarne ha varit ena riktigt lyckliga ostar. De ha gått omkring och badat sig i varmt december- och januarisolsken och inbillat sig vara i Monaco. Men det är ett undantag; regeln är åtskilligt mindre behaglig. Vanligen kan man räkna de vinterdagar, då luften icke är mättad med nervös feber, och dem också, då det icke regnar. Under fyra månader — från november till slutet af februari — bär man sig åt som en förständig karl, om man aldrig går ut utan paraply. Gör man det, har man de största utsigter att komma hem genomblöt. I december och januari

kan det dessvärre allt för ofta hända, att det öser ned sina fyrtioåtta timmar i ett kör, i november och februari hör det till saken, att det hvar femte minut på dagen välter ned hela skydrag. Och inträder till sist mot aftonen en smula hvila, så passar genast dimman på. Mot vinterns slut är allt till den grad genomdränkt af fukt och vattenånga, att den kan antaga rent af fenomen-artade dimensioner. Det händer jämförelsevis ofta, att omnibussarna få lof att inställa sina turer flera timmar tidigare på qvällen, emedan de köra vilse, der gatorna korsar hvarandra, ja, man har till och med upp-

I Parc de Monceaux.

som de icke få ha, då de insändas till bedömande. Men småningom har det blifvit »tout Paris» som är med på den stora generalmönstringen. Har man något slags anspråk på att höra

På Salongen vernissagedagen.

till den del af befolkningen som räknas, så *måste* man visa sig på »le jour de vernissage», det må kosta hvad som helst. Det är tio tusen, som den dagen skaffa sig inträde; huru de få det,